

Tämän luku alkaa ajatuksella, jossa Paavali tilittää tuntojaan ja suhdettaan juutalaisiin. Hän tunsii veljiään kohtaan suurta rakkautta - jopa niin, että hän soisi itse olevan kirottu pois Kristuksesta veljiensä hyväksi, jotka ovat hänen sukulaisiaan lihan puolesta. (Room.9:3) - Jeesuksen läsnäolo ja Pyhän Hengen täyteys kasvattaa juuri tällaista ihmeellistä rakkautta. Tiedämme, että Jeesus oli täytetty tällaisella jumalisella rakkautella meitä kohtaan Hänen alentua puolestamme alas - aina ristinkuolemaan saakka. Hän oli viaton, täydellinen ja puhdas, eikä siksi Hänen olisi tarvinnut astua kärsimykseen puolestamme. Mutta Hän teki sen, että me saisimme ikuisen elämän. (Joh.3:16)

Paavali oli siis Kristuksen mieli, ja hän oli oppinut, millaista on aito jumalainen rakkaus. Kyllä hän sen ymmärsi, ettei hän voinut uhrautua veljiensä hyväksi, koska Jeesus täytti jo kaiken ristillä, mutta sama mieli hänellä oli. Voisimmeko mekin oppia tästä nöyrästä ja syvästä jumalisesta luonteesta omiin suhteisiimme lähimmäisiimme kohtaan?

Katsopa, miten Paavali piti arvokkaana jopa uskosta osattomia veljiään. Hän näki, miten suuria asioita heillä oli - aivan kuin he ansaitsivat pelastuksen ennemmin kuin hän itse. Hän luetteli: "heidän on lapsuus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset; heidän ovat isät, ja heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti, amen!" (Room.9:4-5) - Katsellessani omaa tämän hetken tilannetani helluntaiseurakuntaan kuuluvana Jeesukseen uskovana, näen, kuinka luterilainen kansamme kirkko on kääntänyt, painanut ja toimittanut kansallemme Raamatun - tämän niin ihmeellisen Jumalan sanan! Ilman heidän työtänsä saattaisiin olla täysin pimeydessä elävä pakana. Vaikka he eivät mielestäni ole käsittäneet kaikkia Jumalan Sanan syvyyksiä ja totuuksia, ovat he kuitenkin tehneet evankeliumille sen palveluksen, että jokainen suomalainen voi löytää pelastuksen sielullensa - ei kuulamalla kirkkoon tai sakramenttiansa kautta, vaan yksinkertaisesti sanan kautta syntyvän uskon kautta! - Voisinko siis ajatella heistä, kuten Paavali veljistään? Tiedän, että juuri niin minun täytyy asennoitua heihin, sillä se on Kristuksen syvä tahto. Rakkaus on Jumalasta ja se muovaa käsitystäni ja asenteitani ympäröivää maailmaa kohtaan. Soisin heidän oppinsa lapsikasteista pelastavan ihmisen jo sen har-

taan ja kauniin olemuksensa tähden - mutta tiedämme, ettei meille annettu muuta tietä kuin Jeesus Kristus ja henkilökohtainen uskomme Häneen. Soisin heidän olevan pelastettuja, mutta ilman Jeesusta ja Hänen armoaan ja anteeksiantoaan he ovat kadotettuja. Niin olen minäkin - mutta kiitos olkoon Herran, että Hän kykenee pelastamaan sen, joka Häntä avukseen huutaa!

Sitten Paavali opettaa lupauksen lapsista. Hän kertoo, ettei ne ole "lapsia" jotka luonnosta kuuluvat siihen - kuten tänäänkin ne, jotka syntymästään asti kuuluvat kirkon helmoiin. Pelkästään kuuluminen johonkin porukkaan tai sukuun ei siis tuo lapseuden asemaa ihmiselle Jumalan edessä, vaan on kohdattava lupaus. Sen kautta uskossa ihminen syntyy Jumalan lapseuteen.

"Se on: eivät ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, vaan lupauksen lapset, ne luetaan siemeneksi. Sillä lupauksen sana oli tämä: 'Minä palaan tulevana vuonna tähän aikaan, ja silloin Saarella on oleva poika.'" Room.9:8-9

Seuraavaksi Paavali ottaa esille hyvin merkittävän ulottuvuuden, nimittäin kutsun merkityksen. Lupauksen mukaan Jumala kutsuu ihmistä luokseen "kahdesti, jopa kolmesti hänen elämänsä aikana." Kysymys on niin sanotusta etsikkoajasta, jonka ihminen tuntee voimakkaana haluna tulla Jumalan yhteyteen ja Jeesukseen uskovaksi. Jeesus itse sanoi, ettei kukaan voi tulla Hänen tykönsä, ellei Isä vedä. (Joh.6:44)

"Ja ennen kuin kaksoset olivat syntyneet kään ja ennen kuin olivat tehneet mitään, hyvää tai pahaa, niin - että Jumalan valinnan mukainen aivoitus pysyisi, ei tekojen tähden, vaan kutsujan tähden" (Room.9:11) - Eli jälleen kerran tärkeäksi tulee kutsuja, eikä kutsuttu. Aivan samoin, kuin hengellisen työn kylvö, että toinen kylvää ja toinen kastelee, mutta Jumala antaa kasvun! Näin kylväjä ja kastelija eivät siis ole mitään, vaan Jumala, joka antaa kasvun. (1.Kor.3:7) - Tullaan siis Kaikkivaltiaan Jumalan valinnan ja kutsun eteen, ja Hänellähän on oikeus kutsua, kenet tahtoo ja armahtaa kenet tahtoo. (Room.9:14-5)

"Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen." Room.9:16

Ja Paavali osoittaa, ettei ihmisellä ole oikeutta riidellä tekijäänsä vastaan, vaan meidän on tyytyminen siihen osaan, mihinkä meidät on luotu. Ainut lohtumme on vedota Hänen omaan Sanaansa - lupauksiin siitä, että joka nöyrästi huutaa Häntä avukseen, Hän on luvannut pelastaa ja armahdattaa. Onkin todettu, että sellainen ihminen, joka kaipaa pelastusta ja uskoa, hän on kutsun sisäpuolella - ja taasen kutsun ulkopuolella olevaa ei voisi vähempää kiinnostaa pelastus Jeesuksen Veren kautta saatuna.

Paavali jatkaa, kuinka Jumala, on tehnyt tiettäväksi suurella pitkämielisyydellä kirkkautensa runsauden laupeuden astioissa, jotka hän on edeltä valmistanut kirkkauteen. - Ja sellaisiksi hän myös on kutsunut meidät, ei ainoastaan juutalaisista, vaan myös pakanoista. (Room.9:22-24) - Meilläkin on siis suuri uskallus Jumalaan, joka kuitenkin on rakastava Isä. Hän tietää, millaista tekoa olemme ja Hän kyllä kykenee pelastamaan sen, joka Hänen tykönsä tulee.

Lopuksi Paavali muistuttaa tekojemme suhteesta armoon - viitaten Israelin yrityksestä lakia noudattamalla saavuttaa vanhurskautettua asemaa.

Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saavuttaneet vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka tulee uskosta; mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut. Minkä tähden? Sen tähden, ettei se tapahtunut uskosta, vaan ikään kuin teoista; sillä he loukkautuivat loukkaukseen, niin kuin kirjoitettu on: "Katso, minä panen Siioniin loukkauskiven ja kompastuksen kalliin, ja joka Häneen usko, se ei häpeään joudu". Room.9:30-33

Raamatun ja jumalisuuden yksi tärkeimmistä peruspilareista onkin usko. - ilman sitä on mahdotonta olla otollinen Jumalalle. (Hepr.11:6) Uskosta sanotaan, että se on kuin silta ihmisen ja Jumalan välillä. Tämän oivaltaminen sanasta olisi ensisijaisen tärkeää, koska pelastumisemme perustuu juuri uskon kautta lupauksiin tarttumiseseen. "Joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainoan Pojan nimeen." (Joh.3:18)

Myöhemmin palaamme armokäsitteeseen, kuinka uskossa saamme omistaa vanhurskauttavan armon ilman tekoja. Juuri tämä antaa jokaiselle ihmiselle yhtäläiset mahdollisuudet tulla pelastetuksi ja Jumalalle kuuluviksi. Vaikka meillä ei ole lupa tehdä syntiä ja me vastustamme kaikkea pahaa, armon osallisuus antaa jatkuvan oikeuden nousta heikkoudesta ja lankeemuksista - yrittääksemme ja ponnistellaksemme parempaa vaellusta kohti. Koko ajan olemme pelastettuja armon tähden, mutta uskoa, armoa, rakkautta, sovittusta, lunastusta ja kaikkea jumalista hyvää saamme elää todeksi Häneltä saadun uskon ja armon varassa. Kukaan ei siis joudu kadotukseen heikkoutensa tähden, vaan siksi, ettei ole uskonut Herraan Jeesukseen Kristukseen.

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1)

